

NIET BIJ DE PAKKEN NEERZITTEN.

Deze column is zeker niet bedoeld om mijn privéleven aan de openbaarheid prijs te geven. Ook beslist niet wat de remedie is tegen alle narigheid, verdriet, onzekerheid en werkeloosheid, die momenteel over de wereld worden uitgestort. Toch wil ik iets schrijven over mijn privé uit 1991. Een periode die mij heftig in de greep hield, maar uiteindelijk kwam alles toch weer op zijn pootjes terecht. Het was het jaar waarin ruim honderd werknemers van een gerenommeerd exportbedrijf op straat kwamen te staan. Na een slordige veertig jaar trouwe dienst werd óók mijn comfortabele bureaustoel onder me weggeschopt en verkocht. Geen wereldnieuws natuurlijk, maar toen wel een bijzondere gebeurtenis waaraan in de pers uitgebreid aandacht werd besteed.

HOE NU VERDER.

Na een aantal weken doelloos in de kamer te hebben rondgehangen, kreeg ik het advies om mijn gedachtenstrijd en naderende depressie op papier te zetten. De letterlijke tekst van het advies was : *“Op je bek gaan is niet erg, blijven liggen wel”*. Uiteindelijk kocht ik een album en begon te schrijven. Voor een deel wat me was overkomen, maar vooral positieve zaken, die me uiteindelijk uit het dal hielpen. Het werd een opsomming van (nare)gedachten, humoristische zaken en het inplakken van krantenknipsels.

WAT SCHREEF IK TOEN.

Ik probeerde gebeurtenissen uit het verleden te schrijven. Maar ik ging ook steeds meer opbeurende one-liners verzamelen. Ik kreeg er steeds meer plezier in. Een aantal van die one-liners wil ik met de lezers delen:

Echte obstakels zijn er niet. Zij bestaan slechts in ons denken.

Houd je gezicht naar de zon gericht en je zult geen schaduwen zien.

Een meloenpitje kan een berg zijn tussen man en vrouw.

Als je werkelijk zo nodig moet zondigen, bedrijf dan tenminste een zonde waar je plezier aan beleeft.

Veel mensen met een schoon verleden hebben een slecht geheugen.

Voor hetgeen men dronken doet, moet men nuchter boeten.

Sleur is de houtworm van het geluk.

EEN ECHTE KIKKERPREEK UIT 1946.

Een bemoedigende maar ongebruikelijke preek van een Rotterdamse dominee in de Heerjansdamse dorpskerk anno 1946. Tot verbazing van de kerkgangers preekt hij over twee kikkers. Op de geur van lekkere melk belanden beiden in een keuken waar een grote pan met volle melk staat. Pas na hun sprong in het diepe komen ze te laat tot besef er niet meer uit te kunnen springen. Na vele rondjes zwemmen, zegt Kwek tegen Kwak: "Ik ben bekaf, ik kan niet meer, ik geef het op." "Volhouden," roept Kwak, maar uiteindelijk verdrinkt Kwek in de inmiddels geworden magere tappemelk. Kwak ziet, vermoeid na alle inspanningen maar toch doorzwemmend, tot zijn verbazing dat de roomeilandjes boter worden. Een botereiland ontstaat. Hierop weet hij, met een kikkersprong, zijn vrijheid te hervinden. De moraal van het verhaal is duidelijk. Haal het beste uit jezelf en geef nooit op. Bemoedigd gingen de zo beproefde kerkgangers huiswaarts.

Aan de vele Kerstwensen voeg ik de mijne graag toe. Laten we nog meer naar elkaar omzien in deze onvoorspelbare periode.

Joop van der Ent

e-mail : joopvanderent@upcmail.nl

www.blik-op-heerjansdam.nl

